

Sygn. akt II CSK 218/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa T. W.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 5 października 2017 r., sygn. akt X Ga (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża strony pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz powódki.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 października 2017 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w

sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący oparł na jej oczywistej zasadności skargi, wskazując, że biegły sądowy R.D., któremu Sąd zlecił sporządzenie opinii, musiał, z uwagi na liczbę podobnych zleceń, przygotować ją przy pomocy innych osób, co w konsekwencji sprawiło, iż ustalenia co do przyczyn i poziomu spadku wartości nieruchomości powódki zostały oparte na dokumencie, który nie stanowił opinii biegłego. Ewentualnie, na wypadek uznania, że dokument autorstwa rzeczoznawcy majątkowego stanowi opinię biegłego, skarżący wskazał, że Sąd drugiej dopuścił się oczywistego naruszenia prawa, ponieważ nie poddał opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości (stanowiącej operat szacunkowy) pod ocenę organizacji zawodowej skupiającej rzeczoznawców majątkowych. Zdaniem skarżącego skarga miała być ponadto oczywiście uzasadniona, ponieważ „Sąd w całości przerzucił na biegłego obowiązek ustalenia faktów w postaci przyczyn spadku wartości oraz oceny prawnej w zakresie ustalenia odpowiedzialności za powstałą szkodę”.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powołana przesłanka nie została wykazana. Orzeczenia

przytoczone przez skarżącego na uzasadnienie powyższych twierdzeń, dotyczyły sytuacji, w której sądy posłużyły się opinią sporządzoną w innych sprawach, niż rozpatrywana. W przypadku istnienia wątpliwości lub niejasności związanych z wynikami przeprowadzonej przez sąd oceny dowodu z opinii biegłego sądowego sąd może żądać wyjaśnień od biegłego lub uzupełnienia tej opinii. Może także, chociaż nie musi, wykorzystać drogę kontrolną przewidzianą w art. 157 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zm. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2016 r., III CSK 317/15, niepubl. i z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16, niepubl.). W okolicznościach sprawy nie poddanie opinii sporządzonej przez biegłego rzeczoznawcę majątkową pod ocenę organizacji zawodowej rzeczoznawców majątkowych jest wynikiem przeprowadzonej przez sąd orzekający oceny tego dowodu, nie zaś oczywistego naruszenia przytoczonego przepisu u.g.n.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Sąd Najwyższy nie obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego, albowiem w odpowiedzi na skargę nie zawarł umotywowanego należycie wniosku, choćby alternatywnego, o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania. Istniały więc podstawy do uznania, że koszty związane z jej wniesieniem nie były kosztami celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c., a w konsekwencji do oddalenia wniosku o ich zasądzenie (art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).